

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 472/2025-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Jurajom Gavalcom, advokátom, Piešťanská 3, Trnava, proti postupu a uzneseniu Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6Tpo/37/2025 zo 4. júna 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. júla 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 8 ods. 2 Listiny základných práv a slobod (ďalej len „listina“), práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobod (ďalej len „dohovor“), a to postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 6Tpo/37/2025 zo 4. júna 2025. Sťažovateľ zároveň žiada, aby ústavný súd uznesenie krajského súdu zrušil a vrátil mu vec na dlšie konanie, prepustil sťažovateľa z väzby na slobodu a priznal mu náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením vyšetrovatelky Okresného riaditeľstva Policajného zboru Trnava, odboru kriminálnej polície, 2. oddelenia vyšetrovania ČVS: ORP-479/X-VYS-TT-2025 z 22. mája 2025 bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie pre trestný čin neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnou látkou a psychotropnou látkou podľa § 173 ods. 1, ods. 2 písm. b) a ods. 3 písm. c) Trestného zákona.

3. Na základe návrhu prokurátora vzal Okresný súd Trnava uznesením sp. zn. 7Tp/19/2025 z 24. mája 2025 sťažovateľa do väzby.

4. Sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu sťažnosť, ktorú odvodnil vážnymi pochybnosťami o materiálnej stránke obvinenia. Sťažovateľ uviedol, že hoci zákonnosť

zabezpečenia dokazu posudzuje v konečnom dôsledku súd rozhodujúci o merite veci, z pohľadu proporcionality zásahu nie je možné uprednostniť obmedzenie osobnej slobody ani v tomto prípade. Sťažovateľ od počiatku väzobného stíhania spochybňoval materiálne podmienky väzby, avšak okresný súd k uvedeným námietkam nezaujal žiadne stanovisko. Sťažovateľ namietal nezákonnosť zabezpečenia dokazu, na základe ktorého bol vzatý do väzby, a tiež nezákonnosť svojho zadržania.

5. O podanej sťažnosti sťažovateľa rozhodol napádaným uznesením krajský súd tak, že ju zamietol. V rámci svojho rozhodnutia sa krajský súd pridržiaval podľa jeho názoru vecne správnej argumentácie okresného súdu spočívajúcej v tom, že formálne a materiálne podmienky na vzatie sťažovateľa do väzby boli splnené. Vo vzťahu k absencii dôvodnosti trestného stíhania, čo malo vyplývať z nezákonného postupu polície pri služobnom zákroku proti sťažovateľovi, doplnil krajský súd odôvodnenie uznesenia okresného súdu. Uvedenou námietkou sa krajský súd bližšie zaoberal, vyhodnotil ju však ako nedôvodnú. Krajský súd sa rovnako stotožnil s rozhodnutím okresného súdu vo vzťahu k existencii dôvodov tzv. preventívnej väzby a nemožnosťou alternácie väzobného stíhania sťažovateľa.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ spochybňuje materiálne podmienky väzby. Sťažovateľ namietal nezákonnosť zabezpečenia dokazu, na základe ktorého bol vzatý do väzby, pretože z vykonaného dokazovania nie je možné vyvodiť, či policajti len náhodne neskúšali, že u sťažovateľa nenájdu nič na účely trestného konania. Tvrdenie polície o tom, že mali informáciu z informátorskej siete, že sťažovateľ má u seba drogy, nie je možné žiadnym spôsobom overiť. Súd preto nemôže akceptovať toto tvrdenie polície bez možnosti jeho overenia a dať tak polícii väčšie právomoci zasahovať do osobnej slobody, než má súd. Vzhľadom na tieto skutočnosti malo dôjsť postupom a uznesením krajského súdu k porušeniu označených práv sťažovateľa.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osb alebo právnických osb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobd, alebo ľudských práv a základných slobd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd pred tým, než pristúpi k predbežnému prerokovaniu ústavnej sťažnosti sťažovateľa považuje za nutné poznamenať, že podľa § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) je viazaný nielen rozsahom, ale aj dôvodmi ústavnej sťažnosti. Vo vzťahu k ústavnej sťažnosti sťažovateľa to má za následok, že sa napadnutým rozhodnutím bude zaoberať len cez prizmu kritiky skutkovej stránky trestnej veci sťažovateľa s dôrazom na relevantné argumenty sťažovateľa.

III.1. K porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

9. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny ústavný súd poznamenáva, že s prihliadnutím na svoju judikatúru už opakovane konštatoval (IV. ÚS 120/2021, II. ÚS 182/2021, IV. ÚS 309/2021, IV. ÚS 390/2021, IV. ÚS 78/2022, IV. ÚS 251/2022, IV. ÚS 504/2022, IV. ÚS 409/2024), že ide o všeobecné ustanovenie, ktoré upravuje základné právo na súdnu ochranu, a to vo vzťahu ku konaniu vo veci samej, a nevzťahuje sa na konanie o väzbe, na ktoré je aplikovateľný čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, ktorý je vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy v pomere špeciality a sú v ňom implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny.

10. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poznamenáva, že konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení a ani konaniami o občianskych právach alebo záväzkoch, ako to vyžaduje citovaný článok dohovoru. Väzobným konaním nemože dojsť k porušeniu práv zaručených v čl. 6 ods. 1 dohovoru aj z dôvodu, že túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 5 dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru upravuje právo na spravodlivý proces a zásadne sa teda nevzťahuje na konanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, pokiaľ ide o procesné záruky poskytnuté osobe nachádzajúcej sa vo väzbe, v zásade prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na slobodu a bezpečnosť (III. ÚS 272/03, II. ÚS 15/05, IV. ÚS 65/05, I. ÚS 256/07, IV. ÚS 120/2021, II. ÚS 182/2021, IV. ÚS 309/2021, IV. ÚS 390/2021, IV. ÚS 409/2024).

11. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.2. K porušeniu základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 8 ods. 2 listiny:

12. Zohľadňujúc sťažnostné námietky smerujúce proti uzneseniu krajského súdu, možno konštatovať, že obsahom argumentácie ústavnej sťažnosti sťažovateľa je uplatnená námietka porušenia jeho označených práv, ku ktorému malo dojsť pri rozhodovaní o jeho osobnej slobode, konkrétne pri rozhodovaní o väzbe. Sťažovateľ odvodňuje porušenie práv absenciou odpovede konajúceho súdu na ním vznesené námietky vnímané sťažovateľom ako relevantné pri posudzovaní dovodnosti jeho väzby. Ide o námietky sťažovateľa vzťahujúce sa na posúdenie splnenia súčasti materiálnych podmienok väzby.

13. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre konštantne judikuje, že väzobné konanie týkajúce sa rozhodovania o osobnej slobode obvinenej osoby musí spĺňať niektoré fundamentálne

požiadavky spravodlivého konania, ktoré sú obsiahnuté v špeciálnych ustanoveniach čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 dohovoru aplikovateľných na konania týkajúce sa väzby. Jednou z nich je aj právo na náležité odovodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odovodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („*fairness*“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dovody (pozri napr. III. ÚS 198/05, III. ÚS 581/2015, II. ÚS 113/2020).

14. Pri posúdení väzobnej trestnej veci sťažovateľa sa preto ústavný súd po podrobnom oboznámení sa s obsahom odovodnenia namietaného uznesenia krajského súdu zameral na zodpovedanie otázky, či sa krajský súd s relevantnými okolnosťami veci sťažovateľa, resp. s tými okolnosťami, na ktoré sťažovateľ poukazoval v rámci svojej sťažnosti a zároveň ich prezentuje aj v ústavnej sťažnosti, vysporiadal adekvátne a preskúmateľne, či je odovodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné a či konajúcimi súdmi zvolená a prezentovaná interpretácia aplikovanej právnej úpravy neodporuje jej účelu a zmyslu. Inými slovami, či je väzba v prípade sťažovateľa zdovodnená ústavne udržateľným spôsobom.

15. V odovodnení namietaného uznesenia po posúdení primárnej súčasti materiálnych podmienok väzby, teda dokaznej situácie zakladajúcej dovodné podozrenie zo spáchania vyšetrovaného skutku sťažovateľom, sa krajský súd náležite vyjadril. Krajský súd konštatoval, že existuje kvalifikované (dovodné) podozrenie, že skutok spáchal sťažovateľ, preto považoval závery okresného súdu za vecne správne a zákonné. Krajský súd bol toho názoru, že pre dané štádium trestného konania boli zistené proti sťažovateľovi skutočnosti dostatočne odvodňujúce podozrenie zo spáchania stíhaného trestného činu, pretože sa nevyžaduje úplná istota zo spáchania skutku, ako to je pri odsúdení páchatel'a. K jednotlivým sťažnostným námietkam sa krajský súd vyjadril od bodu 21 napádaného uznesenia. Krajský súd nedetekoval vo vzťahu k námietke sťažovateľa o nezákonnom postupe polície pri služobnom zákroku proti sťažovateľovi žiadne také porušenie zákona, ktoré by malo odvodňovať jeho okamžité prepustenie z väzby na slobodu. Avšak vzhľadom na to, že na uvedenú námietku podľa názoru krajského súdu neposkytol okresný súd dostatočnú odpoveď, krajský súd sa s ňou vyčerpávajúco a podrobne vysporiadal.

16. Krajský súd rovnako prezentoval tie konkrétne okolnosti, ktoré vyhodnotil ako opodstatňujúce dovodnú obavu z pokračovania v trestnej činnosti v prípade ponechania sťažovateľa na slobode, čo malo vyplývať z kombinácie osobných pomerov sťažovateľa a okolností daného prípadu. Podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je daný preventívny dovod väzby vtedy, ak je obava, že obvinený bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval. Pokračovaním v trestnej činnosti sa rozumie nielen opakovanie toho istého trestného činu, ale aj spáchanie trestného činu rovnakého druhu. Obavu z pokračovania v trestnej činnosti možno odovodniť najmä spôsobom spáchania skutku a motívom jeho spáchania, vzťahom obvineného k poškodenému, motiváciou dokonáť, resp. opakovať skutok, majetkovými pomermi, spôsobom vedenia života obvineného (napr. III. ÚS 232/2024, bod 10). Dovodnosť obavy nemože byť všeobecná alebo abstraktná, ale musí byť spojená s ďalšími skutočnosťami spočívajúcimi v konaní obvineného, z ktorých možno vyvodiť, že bude pokračovať v trestnej činnosti. Teda pri riziku pokračovania v trestnej činnosti ako dovodu väzby je nutné skúmať, či riziko spočívajúce v jej pokračovaní je hodnoverné a prijaté opatrenia primerané, to všetko s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu (Clooth proti Belgicku z 12. 12. 1991, bod 40).

17. Krajský súd akcentoval, že sťažovateľ sa stíhanej trestnej činnosti mal dopustiť počas plynutia skúšobnej doby určenej mu 7. marca 2022 pri podmienenom prepustení z výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom okresného súdu sp. zn. 30Tk/4/2015 z 23. septembra 2015. Krajský súd zároveň poukázal na tú skutočnosť, že sťažovateľ bol v minulosti súdne trestaný za drogovú trestnú činnosť, a to rozsudkom okresného súdu sp. zn. 30T/20/2014 z 27. mája 2014, a teda je zrejmé, že sťažovateľa neodradila ani najprísnejšia represívna sankcia v podobe odpykania si časti trestu odňatia slobody. Nemožno preto očakávať, že by sa sťažovateľ v prípade neväzobného stíhania zdržal protiprávneho konania len v dôsledku prebiehajúceho trestného stíhania. Krajský súd v závere k preventívnej väzbe sťažovateľa dodal, že podľa jeho názoru v posudzovanom prípade väzba sťažovateľa v úvodnej fáze vyšetrovania plne reflektuje na zásady primeranosti a zdržanlivosti a spája aj atribúty proporcionality. Krajský súd sa zároveň vysporiadal aj s možnosťou alternácie väzby sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka, pričom v tejto súvislosti si osvojil argumentáciu okresného súdu, ktorý sa uvedenou možnosťou zaoberal a správne odvodnil, prečo väzbu sťažovateľa uvedeným inštitútom nie je možné nahradiť.

18. Ústavný súd už v minulosti judikoval, že parametre ústavne akceptovateľného odovodenia súdneho rozhodnutia naplňa aj také odovodenie, ktoré zodpovie relevantné otázky tzv. implicitným spôsobom, teda ak je možné odpovede implicitne „prečítať“ z celkového kontextu odovodenia súdneho rozhodnutia, pretože pod adekvátnym spôsobom zodpovedania významných otázok nie je možné predstavovať si prísne formalizovanú či mechanickú činnosť, kde by ku každej konkrétnej otázke odovodenie súdneho rozhodnutia priradzovalo konkrétnu odpoveď štýlom dotazníkového formuláru. Ústavný súd tiež na tomto mieste pripomína sťažovateľovi svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej konajúci súd nie je povinný „otrocky“ zodpovedať všetky obhajobou nastolené argumenty (pozri napr. II. ÚS 373/2024). V zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorú vo svojej rozhodovacej činnosti ústavný súd konštantne zohľadňuje, právo na spravodlivý proces zahrňa aj právo na odovodenie súdneho rozhodnutia, čo však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odovodiť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. *Georgiadis v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

19. Vzhľadom na predchádzajúce čiastkové závery sa väzobné rozhodovanie krajského súdu nejaví ústavnému súdu ako svojvoľné. Možno tak uzavrieť, že v okolnostiach prípadu sťažovateľa za adekvátnu odpoveď v súdnom rozhodnutí je možné považovať také odovodenie súdneho rozhodnutia, v ktorom konajúci súd jasne a logicky pomenuje tie skutkové okolnosti, ktoré sa stali primeraným základom pre právny záver o existencii dovodnej obavy z pokračovania v trestnej činnosti v prípade ponechania sťažovateľa na slobode.

20. Ústavný súd tak sumarizuje, že krajský súd sa sťažovateľom predostretými námietkami zaoberal v rozsahu postačujúcom pre záver, že sťažovateľ dostal odpoveď na všetky otázky, ktoré boli podstatné a ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (IV. ÚS 112/05, II. ÚS 591/2023, IV. ÚS 613/2024). Ústavný súd napokon dodáva, že len skutočnosť, že sťažovateľ sa so závermi krajského súdu nestotožňuje a má na vec iný názor, nemože sama osebe viesť k záveru o arbitrárnosti uznesenia krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným (IV. ÚS 357/2023, IV. ÚS 169/2024, IV. ÚS 613/2024).

21. Nad rámec uvedeného ústavný súd poukazuje aj na judikatúru k dohovoru, podľa ktorej „... zbavenie slobody sťažovateľa nemože byť vnímané ako svojvoľné, ak vnútroštátny súd uviedol určité dôvody na pokračovanie väzby, iba ak by uvádzané dôvody boli mimoriadne lakonické a bez akéhokoľvek odkazu na ustanovenie zákona, ktoré by zbavenie slobody sťažovateľa dovoľovalo [pozri rozsudok ESLP vo veci Khudoyorov v. Rusko z 8. novembra 2005, § 131 a 157, porov. tiež rozsudok ESLP vo veci Miminoshvili v. Rusko z 28. júna 2011, § 69]“. Možno tak konštatovať a dospieť k záverom, že krajský súd sťažovateľovi dôvody jeho preventívnej väzby z hľadiska materiálnej interpretácie zákonných podmienok aj náležite vysvetlil. Týmto postupom tak krajský súd poskytol na dôvody väzby primeranú súdnu odpoveď („adequate judicial response“; Grauslys proti Litve z 10. 10. 2000).

22. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť aj v tejto časti odmietol s poukazom na § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

23. Odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku má za následok, že už bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa artikulovaných v sťažnostnom petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. septembra 2025

LubosSzigeti
predseda senátu